

Capitolul 15

Capitolul 15

Înaintea lui Pilat; răstignirea

În fața lui Pilat, Isus face o frumoasă mărturisire. El dă mărturie despre adevăr acolo unde gloria lui Dumnezeu cerea lucrul acesta și unde această mărturie era opusă puterii vrăjmașului. În toate celelalte privințe nu răspunde nimic. El îi lasă pe ceilalți să facă ceea ce cred de cuviință, iar evanghelistul nu intră în alte amănunte. Această mărturisire era ultima slujbă și ultima datorie pe care Domnul a avut-o de împlinit. Ea este dată acum. Iudeii, în locul Domnului Isus, îl preferă pe Baraba, care era un ucigaș; iar Pilat, ascultând glasul mulțimii care fusese câștigată de marii preoți, îl dă pe Isus pentru a fi răstignit. Isus suportă insultele soldaților, care combinau mândria și obrăznicia clasei lor cu duritatea călăului a cărui funcție o împlineau. Triste specimene ale naturii noastre! Hristosul care venise să-i mântuiască, era pentru moment sub puterea lor. El își folosea puterea nu pentru a Se mântui pe Sine, ci pentru a elibera pe alții de sub puterea vrăjmașului.

În sfârșit, ei îl duc la Golgota pentru a-L răstigni. Acolo îi dau un amestec amețitor pe care El îl refuză; și este răstignit cu doi tâlhari, unul la dreapta și altul la stânga, împlinindu-se astfel (singurul lucru pe care l-au putut împlini oamenii) tot ceea ce era scris cu privire la Domnul. Acum era ceasul iudeilor și al preoților; ei, vai! își împliniseră dorința inimii. Dar prin aceasta scot în evidență fără să știe gloria și perfecțiunea Domnului Isus. Templul trupului Său n-ar fi putut fi reclădit fără a fi mai întâi dărâmat astfel; și ca niște simple instrumente, ei confirmă ceea ce El vestise mai înainte. El îi mântuia pe alții, dar nu Se mântuia pe Sine Însuși. Acestea sunt cele două aspecte ale perfecțiunii morții lui Hristos în raport cu omul.

Voia lui Dumnezeu împlinită; slujirea Domnului împlinită în ascultare până la capăt

Dar, oricare au fost gândurile lui Hristos și suferințele Lui în relația Lui cu oamenii (acești câini, tauri din Basan), lucrarea pe care a trebuit s-o împlinească avea profunzimi care treceau dincolo de aceste lucruri exterioare. Întunericul a acoperit pământul – mărturie divină și plină de înțelegere pentru ceea ce acoperea cu o obscuritate mult mai profundă sufletul lui Isus părăsit de Dumnezeu din cauza păcatului; dar care arăta prin aceasta într-un mod incomparabil mai mult decât în alt loc perfecțiunea Sa absolută, în timp ce întunericul marca într-un mod exterior întreaga Sa separare de lucrurile din afară, lucrarea întreagă desfășurându-se doar între El și Dumnezeu, potrivit perfecțiunii acestor două Persoane. Puțin înțeles de ceilalți, totul se desfășoară acum între El și Dumnezeu; iar Isus, scoțând din nou un mare strigăt, își dă duhul (versetul 37).

Lucrarea Sa era împlinită. Ce-ar mai fi putut să facă într-o lume în care a trăit numai pentru a împlini voia lui Dumnezeu? Totul era împlinit, și în mod necesar El iese din scenă. Nu vorbesc aici de o necesitate fizică de a muri, pentru că El încă își păstra puterea; dar, respins din punct de vedere moral de lume, mila Sa față de lumea aceasta nu-și mai găsea locul; voința lui Dumnezeu se împlinise perfect prin El Însuși. Băuse în sufletul Său din paharul morții și al judecății asupra păcatului. Nu-l mai rămânea decât să moară; și El, într-o ascultare până la capăt, își dă duhul pentru a începe într-o altă lume (fie în sufletul Său separat de trup, fie în glorie) o viață în care răul nu va putea intra niciodată și unde omul cel nou va fi pe deplin fericit în prezența lui Dumnezeu.

Ascultarea împlinită în moartea Prințului vieții

Lucrarea Sa se terminase. Ascultarea Sa lua sfârșit în moarte – ascultarea Sa și prin consecință viața Sa trăită în mijlocul păcătoșilor. Ce scop ar fi avut o viață în care să nu mai fie ascultare de împlinit? Iar ascultarea era desăvârșită în moarte, și El își dă duhul. De acum drumul în Locul Prea Sfânt este deschis – perdeaua este sfâșiată de sus până jos. Centurionul, unul dintre națiuni, recunoaște în Isus care moare Persoana Fiului lui Dumnezeu. Până atunci Mesia și iudaismul erau noțiuni care mergeau împreună. În moartea lui Hristos iudaismul îl respinge, și El este Salvatorul lumii. Iar perdeaua nu-L mai ascunde acum pe Dumnezeu. Aceasta era de altfel tot ceea ce iudaismul putea face în această privință. Manifestarea harului perfect se desfășoară față de cei dintre națiuni care – pentru că Isus își dădea viața cu un strigăt care dovedea existența unei puteri atât de mari – recunoșteau că se aflau în fața Prințului vieții, a Fiului lui Dumnezeu. Pilat de asemenea se miră că a murit deja. El nu crede aceasta decât în momentul în care centurionul i-o confirmă. Lipsit total de credință – departe fiind de har și chiar de dreptatea omenească – Pilat nu-și pune nici o problemă.

Trupul lui Isus pus în mormânt

Moartea lui Isus nu îl smulge însă din inimile acelor persoane slabe care-L iubeau (care poate nu au luat parte în această luptă, dar pe care harul Lui îi face să iasă acum din locurile unde stăteau retrași); aceste femei evlavioase care îl urmaseră și care îngrijiseră de nevoile Sale, și Iosif care, deși atins în conștiința lui, nu-L urmase încă, toți aceștia, întăriți în aceste momente de mărturia harului și a perfecțiunii lui Isus (integritatea acestui sfătuitor al poporului găsind în împrejurările respective nu o ocazie de teamă, ci acele lucruri care îl determină să se dea pe față) – aceste femei și Iosif, deci, se ocupă fiecare într-un anumit fel de trupul lui Isus. Acest cort al Fiului lui Dumnezeu nu este lăsat fără acele îngrijiri care erau datorate de om față de Acela care tocmai părăsise acel cort. De altfel providența lui Dumnezeu, la fel și lucrarea Sa în inimi, au îngrijit de toate acestea. Trupul lui Isus este așezat în mormânt și toți așteaptă sfârșitul sabbatului pentru a împlini ceea ce se cuvenea față de trupul Său. Femeile văd unde este locul mormântului.